

Udskriftsdato: 16. december 2025

KEN nr 11124 af 31/01/2007 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse C-5-07 om nødvendige merudgifter - lægeerklæring - den offentlige rejsesygesikring

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500439-06

Ankestyrelsens principafgørelse C-5-07 om nødvendige merudgifter - lægeerklæring - den offentlige rejsesygesikring

Resume:

En ansøger med muskelsvind havde ikke ret til dækning af udgifter til en lægeerklæring i forbindelse med ansøgning om forhåndstilsagn fra den offentlige rejsesygesikring.

Udgiften til lægeerklæring var ikke en nødvendig merudgift efter serviceloven, fordi behovet for lægeerklæring ikke var en nødvendig følge af den nedsatte funktionsevne.

Andre personer kunne også komme i situationer, hvor de måtte betale for en lægeerklæring for at få et bindende forhåndstilsagn fra den offentlige rejsesygesikring.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 929 af 5. september 2006 - § 100

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 100

Sagsfremstilling:

En ansøger søgte om dækning af en udgift til en lægeerklæring som en nødvendig merudgift efter servicelovens § 100 (tidligere servicelovens § 84). Ansøger havde muskelsvind, og kommunen og nævnet lagde til grund, at ansøger var omfattet af personkredsen i servicelovens § 100, stk. 1.

Kommunen gav afslag på dækning af merudgifter til en lægeerklæring til brug for en rejseforsikring. Kommunen anførte som begrundelse, at det normalt var frivilligt, om man ville tegne en rejseforsikring, hvorfor der ikke var tale om en nødvendig merudgift.

Det sociale nævn stadfæstede kommunens afslag på dækning af udgifter til bl.a. lægeerklæring i forbindelse med rejseforsikring og henviste til vejledningen til servicelovens § 100, hvor det fremgår, at merudgiften skal være en nødvendig følge af den nedsatte funktionsevne. Dækkes kunne således alene udgifter, som ansøger ikke ville have haft, hvis der ikke havde været tale om en nedsat funktionsevne.

Nævnet fandt, at ansøger ikke var berettiget til at få medtaget udgiften til udarbejdelse af en lægeerklæring i forbindelse med rejseforsikring i merudgiftsberegningen. Nævnet lagde i sin afgørelse vægt på, at det var frivilligt at gennemføre rejsen, såvel som det var frivilligt at tegne en rejseforsikring i forbindelse med rejsen. Nævnet fandt på denne baggrund, at udgiften ikke kunne anses som en nødvendig følge af den nedsatte funktionsevne.

I klagen til Ankestyrelsen anførte ansøger, at nødvendighedsbegrebet i servicelovens § 100 skulle vurderes ud fra selve bestemmelsens formål. Hun henviste til formålsbeskrivelsen i Socialministeriets vejledning af 23. oktober 2002.

Det blev endvidere anført i klagen, at ansøgers rejseforsikring var dyrere end andre menneskers rejseforsikring, fordi hun med sin funktionsnedsættelse kun kunne tegne en rejseforsikring efter forhåndsgodkendelse fra forsikringsselskabet, og denne forhåndsgodkendelse krævede en lægeerklæring, som kostede penge. Det var således almindelig kendt, at man som kronisk handicappet skulle have en forhåndsgodkendelse fra Europæiske Rejseforsikring, for at det gule sygesikringsbevis gjaldt i Europa. Dette krævede en

lægeerklæring. Udgiften til lægeerklæringen var ansøgers merudgift. Endeligt blev det anført, at det var nødvendigt, at det gule sygesikringsbevis fuldt ud var gældende, idet alt andet ville være uforsvarligt.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om udgifter til lægeerklæring kunne dækkes som en merudgift, jf. servicelovens § 100, stk. 1.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøger ikke havde ret til dækning af udgifter til en lægeerklæring i forbindelse med ansøgning om forhåndstilsagn fra den offentlige rejsesygesikring.

Begrundelsen var, at udgiften til lægeerklæring ikke var en nødvendig merudgift efter serviceloven, fordi behovet for lægeerklæring ikke var en nødvendig følge af den nedsatte funktionsevne.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at udgiften til lægeerklæringen ikke var en nødvendig (automatisk) følge af ansøgers lidelse, fordi ikke-handicappede personer også kunne komme i situationer, hvor de måtte betale for en lægeerklæring for at få et bindende forhåndstilsagn fra den offentlige rejsesygesikring.

Ankestyrelsen henviste til reglerne for den offentlige rejsesygesikring, hvorefter rejsesygeforsikringen dækker udgifter i forbindelse med kronisk sygdom eller sygdom, som en person havde før afrejsen fra Danmark, hvis det på afrejsetidspunktet ikke med rimelighed kunne forventes, at personen ville få behov for behandling i udlandet.

Ankestyrelsen stadfæstede således nævnets afgørelse.